Anarkistinen kirjasto
Anti-Copyright

CrimethInc.
Toivo kamppailulajina
2007

Haettu 16.8.2012 osoitteesta:
http://takku.net/article.php/20080320162013810
Alkuperäisteksti: Hope as a Martial Art. Julkaistu kirjassa Expect Resistance: a crimethink field manual .

fi.theanarchistlibrary.org

Toivo kamppailulajina

CrimethInc.

2007

Toivo on taianomainen kyky, joka antaa haltijalleen lisää voimia. Se ei ole hyvän onnen seurausta, vaan sen edellytys. Se ei ole arvailua tulevasta, vaan tässä hetkessä harjoitettua voimaa. Kuten kuka tahansa kyttärivistön läpi murtautunut tietää, tosipaikan tullessa taisteluhenki merkitsee enemmän kuin järjestäytyneisyys, valmistautuneisuus tai edes älykkyys.

Tämä ei tarkoita, että meidän tulisi harjoittaa itsepetosta, vaan yksinkertaisesti sitä, että vallankumouksellinen toiminta tapahtuu laskelmoinnin ja terveen järjen ulkopuolella. Lähtiessämme muuttamaan maailmaa yritämme mahdotonta; siispä yliluonnollinen luottamus voi soveltua tehtävään arkista käytännöllisyyttä paremmin. Vallankumouksellinen pyrkii saamaan tiukan otteen todellisuudesta ilman, että päinvastainen olisi totta.

Ne jotka väittävät, että toivoa ei ole, ajattelevat kuin tutkijat: he näkevät toivon ulkopuolisena, mitattavissa olevana asiana, muuttaen sen kysymykseksi siitä onko syytä uskoa jonkin olevan totta tulevaisuudesta. Siinä he ovat epäonnistuneita tutkijoina, pohtiessaan mieluummin paikoilleen jämähtäneinä kuin esittäen olettamuksia ja suorittaen kokeita! Sellaisiin kysymyksiin ei voi milloinkaan vastata riittävän tarkasti, sillä ikinä ei pääse käsiksi kaikkeen

tarvittavaan tietoon ja kunkin omat valinnat vaikuttavat lopputuloksiin aavistamattomin tavoin.

Myöntämällä valintojemme vaikutukset voimme ryhtyä muotoilemaan toisenlaista käsitystä toivosta. Vaikka nojatuolista käsin olisikin mahdollista nähdä tulevaan, se ei olisi yhtä tyydyttävää kuin tietoisesti osallistua tulevan luomiseen. Eri tavalla käsitettynä toivo voi mahdollistaa sen luomisen, vaikkakaan se ei anna takeita lopputuloksista.

Sitä paitsi, miksi mitata toiminnan arvoa vain sen seurauksista? Se jos jokin on naiivi tapa arvioida toimintaamme.Mikäli vallankumouksellinen yritys ei onnistu välittömästi muuttamaan maailmankaikkeuden järjestystä, se ei tee siitä silti ajanhaaskausta. Ei ole mitään järkeä asettaa tulevaisuutta etusijalle nykyhetkeen nähden ja hylätä kaikkea mikä ei näin tee. Tärkeää on se mitä tapahtuu jatkuvasti: toiminta, ei seuraus, keinot, eivät lannistavat tarkoitusperät – se että muutamien minuuttien tai vuosien ajan jotain lumoavaa tapahtuu. Ansaitsemamme paratiisi ei odota tulevaisuudessa, joka joko tulee tai jättää tulematta. Sen muodostavat kokemamme hetket, milloin ikinä ne tapahtuvatkaan. Oletko tulevaisuuden vai tämän hetken puolella?

Utopia päämääränä on tunnetusti saavuttamattomissa, mutta se on yhtä tunnettu kyvystään innoittaa uskomattomiin saavutuksiin. Päästessämme tavoitteisiimme ne ovat usein muuttuneet tunnistamattomiksi, tai sitten me olemme muuttuneet. ”Vallankumouksen” jälkeiseen elämään keskittyminen voi heikentää meitä samalla tavoin kuin politiikan areenan jatkuvat uutislähetykset, jotka siirtävät huomiomme pois siitä mitä voimme tehdä tässä ja nyt. Mutta vapautettuina riippuvuudestamme takeisiin ja oletuksistamme saada palkka kaikesta, toivo, harjoitettuna itsensä todeksi tekevänä taiteena – kamppailulajina – on meille suunnaton voiman lähde.

Mikäli tämä pitää paikkansa, meidän on kysyttävä miksi ihmiset tekevät itsestään tietoisesti toimintakyvyttömiä syleilemällä alistuneisuutta ja häviöä. Kyynikko ei lopulta hyväksykään maailman karuja tosiseikkoja, vaan pakottaa elämänsä mahtumaan niiden

muottiin. Jos hän todella janoaa tietoa siitä ovatko hänen haluamansa asiat saavuttamattomissa, hänen on aloitettava siitä lähtökohdasta, syvään juurtuneesta vakaumuksesta, että ne ovat saavutettavissa – ja toimittava sen mukaisesti.